

1. NAGRADA

Snovi

Život nam se ponekad čini jako dosadan. To je činjenica. A znate li zašto je tako? Zato što nema magije. I to me ljuti jer sam oduvijek htjela tako nešto doživjeti. Od malena sam čitala knjige, gledala filmove, ulazila u nove svjetove, svjetove puno čarobnije od našeg. Tako da, kada sam dobila priliku da to i proživim, nikako nisam mogla odbiti.

I evo me sada s mačem na boku, stojim za kormilom piratskog broda.

„Preljepo je zar ne?“ upitao je Jack gledajući jedan od najljepših zalaska sunca koji sam ikada vidjela.

„Da, prekrasno je. Mogla bih se naviknuti na ovo“, našalila sam se.

„Drago mi je da ti se sviđa“, rekao je s osmijehom na licu i sjeo sa strane, „ali zar ti ne nedostaje tvoj dom?“

„Možda samo malo, ali ovdje je toliko divno da i ne razmišljam o tome“, odgovorila sam pomalo zamišljena.

On kimne glavom. „Iz tvoje priče kako si dospjela ovamo i o pričama o tvom svijetu, zaključujem da je puno zanimljiviji nego što ga ti prikazuješ.“

Iznenadan smijeh pobjegne mi iz usta. „Ozbiljno to misliš? Pa nema dosadnijeg svijeta od mog!“

„Zašto tako misliš?“, upitao je iznenađen mojim odgovorom.

„Zato što nema ničega ovakvog. Nema ničega o čemu sam čitala i toliko maštala. Nema nikakvih pustolovina, supermoći, magije, piratskih brodova.“, rekla sam pokazujući oko sebe.

„Možda nema ničega ovakvog“, kaže on pokazujući oko sebe, „ali to ne znači da nema magije i uzbudljivih pustolovina!“

„Kako to misliš?“ upitam zbunjeno.

„Pronalaze li ljudi ljubav?“

„Da, ali kakve to ima veze?“

„Otkrivaju li ljudi nove stvari, bile one dobre ili loše?“

1. NAGRADA

„Da ali...“

„Stvaraju li se prijateljstva?“

„Naravno, ali....“

„Uživaju li ljudi raditi ono što vole?“

„Da, i da me nisi prekinuo ovaj put!“ uperila sam prst u njega i upozorila ga prije nego što je mogao još nešto dodati.

“Što mi pokušavaš dokazati?“

„Ono što ti pokušavam reći je da se ponekad najveće pustolovine kriju gdje ih najmanje očekuješ. Ne trebaju ti superheroji i supermoći da doživiš nešto uzbudljivo.“

Otvorila sam usta, ali ih brzo zatvorila. Nisam više znala što reći. Bio je u pravu, naravno, ali ja tako nikad nisam razmišljala. Proveli smo par minuta u tišini, gledajući kako sunce zalazi i ostavlja zlaćani trag na laganim valovima.

„Nisam nikad na taj način na to gledala“, priznala sam.

„Nema na čemu“, rekao je sa samozadovoljnim osmijehom na licu.

Nasmijala sam se. „Kad malo razmislim o ovome što si rekao, čak i ima smisla. Ne znam kako mi to nikad nije palo na pamet.“

„Opet, nema na čemu“, kaže on i prasnemo u smijeh.

Polako se uozbiljio. „Mislim da bi trebala tražiti pustolovine u malim stvarima. Uživati u onome što ti svijet nudi.“

„Što pokušavaš reći?“

„Mislim da bi se trebala vratiti u svoj svijet“, rekao je on pomalo tužno.

„Ali ovdje je odlično!“ rekla sam jer nisam htjela otići.

„Znam, ali tamo pripadaš, tamo si već proživjela svakakve događaje i imaš toliko novih za proživjeti“, urazumio me on.

Ima pravo, ne pripadam ovdje. Imam svoj svijet, ponekad hirovit, zastrašujući, ponekad čudesan, ali poseban sa svim pobjedama, porazima i pustolovinama koje samo čekaju da ih pronađem.

1. NAGRADA

„Nedostajat ćeš mi“, priznala sam dok su mi se u očima caklile suze.

„Neće ići! Nećeš me rasplakati. Ja sam pirat, ja ne plačem zbog gluposti“, rekao je dok si je trljao oči rukama.

„Za nekog tko je tako mudar nisam očekivala da se srami malo suza“, našalila sam se.

„Jako smiješno. Ne sramim se ja“, uvjeravao me, spustivši pogled.

„Vidimo se u snovima?“, ponudim s malim osmijehom.

„Vidimo se u snovima, zvijezdama i zalascima sunca“, potvrdi on.

Naglo se uspravim u krevetu. Što se događa? Pogledam na sat na ormariću, 2:30 ujutro. Ovo je bio samo san? Razočarano se bacim natrag u krevet. Prije nego što uopće mogu razmišljati o ičem drugom, pokušavam premotati događaje iz sna s blagim osmijehom na licu. Okrenem glavu prema prozoru. Zvijezde sjaje visoko na nebu. Prije nego što utonem u san, nježnim osmijehom šapnem: „Vidimo se u snovima“.

Emma Griparić, 8. r.

Mentorica: Jasmina Beloč

Kad knjige spavaju

Tišina. Velika tišina. Sve spava. U velikoj gradskoj knjižnici knjige male, velike, tanke, debele utonule su u duboki san. Noć je hladna i kišovita. Velik i jak vjetar zaljuljao je čak i zgradu gradske knjižnice.

U jednom velikom naletu vjetra, s police trećeg reda ispala je jedna knjiga. " Oh, pala sam i jako sam se udarila ", rekla je Mala sirena. " Strah me je, hladno mi je. " Nitko ju nije čuo. Počela je tiho jecati. Ali, u zadnjem redu knjižnice, na dnu police Kralj lavova se naglo probudio iz sna. " Što je ovo? " upita glasno. " Tko se usudio probuditi me tako kasno u noć? Ima li koga? " nastavi lav. Mala sirena tiho prošapće: " Pala sam i jako sam se udarila, valjda nisam ništa slomila. "Kralj lavova odluči vidjeti što se to dešava usred noći, i tko to tiho jeca. Na podu ugleda sitnu, krhku Malu sirenu. Bila je tako bespomoćna, ali neobično lijepa. Kralj lavova nikad u životu nije vidio tako malo i nježno stvorenje. Lagano, svojim velikim šapama podigne sirenu i utopli ju svojim krznom. "Oh! Hvala vam! "ispusti glasić Mala sirena i tek onda pogleda lava u oči. Vidjela je veliku moć, hrabrost i snagu, ali najviše dobrotu i nježnost. Osjećala je sigurnost i toplinu. Nije se više osjećala bespomoćno ni usamljeno. U tom trenutku pogledi su im se sreli i od tada su bili nerazdvojni. Lav pogleda Malu sirenu i progovori:" Znaš, malena, ako imaš vjeru, nadu i sreću, onda ćeš pronaći ljubav. I bit ćeš sretna cijeloga života. "Nasmijali su se tako njih dvoje i zagrljeni stajali nasred knjižnice. Ostale su se knjige probudile i počele su im pljeskati. Sljedećeg jutra knjižnica se otvorila, bila je puna djece koja su voljela čitati knjige. Odjednom, u trećem redu knjižnice pojavi se djevojčica Stella i baš je odabrala knjigu Mala sirena. Lav se malo pobunio i zabrinuo. Ali shvatio je da je to njihova dužnost. Knjige služe da ljudima, osobito djeci uljepšaju svijet i maštu u kojoj žive. Vratila se Mala sirena nakon nekoliko dana i živjela je sretno sa svojim lavom, u velikoj gradskoj knjižnici na trećem redu police. Evo, još samo jedna mala stvar! Razdvojeni su bili jedino kad ih je netko odlučio pročitati.

Magdalena Burul, 6. r.

Mentorica: Tihana Franković Načinović

Čarobna špilja

Bilo je ljeto, Maša je odlučila ići u šetnju. Bilo je jako vruće i počelo joj se vrtjeti u glavi. Prije polaska u šetnju, mama ju je upozorila da uzme svoju kapu i kremu za sunčanje. Naravno, Maša je bila tvrdoglava i nije ju slušala.

Dok je tako šetala, naišla je na jednu špilju. Bilo joj je toliko vruće da ju nije brinulo što se nalazi u špilji. Hodajući prema špilji mislila je u sebi: "Napokon neko skrovište u kojemu se mogu malo ohladiti". Ipak, nije sve bilo tako bajno. Kada je ušla u špilju, propala je u vodu. Počela je paničariti, zato što nije znala plivati i nije joj bilo jasno kako je dospjela do oceana. A što je bilo još čudnije jest činjenica da je disala pod vodom. Plivala je pokušavajući naći kopno ili neku stijenu, ali ništa. Jedino što je Maša vidjela bilo je mnoštvo riba i ostalih morskih životinja. Nakon nekog vremena, našla se zapetljana u plastiku. Počela je paničariti i pokušavala se nekako izbaviti. Znala je da smo mi ljudi krivi za to. Kad je konačno zbacila svu tu plastiku sa sebe, nastavila je plivati u nadi da će naći neko kopno i jedino što je našla bila je stijena. Popela se Maša na stijenu u nadi da će je netko čuti ako bude vikala i tražila pomoć. Nažalost, samo je tišina bila svuda oko nje. Nakon što je neko vrijeme provela na stijeni, osjetila je da ne može disati i da joj se suši koža. Brzo je skočila u vodu i u panici pomislila: "Jesam li ja riba?". U vodi se osjećala drukčije, disanje se smirilo, koži je godila svježina. Maša je bila začuđena. Nije shvaćala što se događa, nedostajala joj je mama i nije joj se sviđao morski život, ni najmanje. Bila je gladna, prestrašena i usamljena. Odjednom je začula glasno brujanje i ugledala kako ribarski brod plovi prema njoj. Taj je brod bio toliko brz da čak i ribe nisu uspijevale pobjeći. Ribar je ubacio mrežu u more i jadna je Maša pokušavala pobjeći i plivati što brže, ali nije uspjela. Zapetljala se u mrežu. Ribari su uhvatili nju i ostatak riba i bacili ih na brod. Pokušavala se nekako spasiti, ali ostala je bez zraka.

Odjednom se probudila i shvatila da je sve to bio samo san! Bila je presretna da je živa. Potrčala je iz svoje sobe i sišla u kuhinju gdje je ugledala mamu kako pije kavu. Brzo ju je zagrlila i rekla joj: "Tako sam sretna što te opet vidim!",

"Kako to misliš? Jučer smo se vidjele prije spavanja", začuđeno reče mama.

„Ali izgledalo je tako stvarno“, kaže Maša.

3. NAGRADA

Što je izgledalo stvarno? „upita je mama

Maša je pogleda zbunjeno, ispriča priču o špilji, ribarima i brodu.

„Pa to si samo sanjala, ribice moja!“, reče mama s velikim osmijehom na licu.

“Obećavam da više nikada neću ići u šetnju bez kape i kreme za sunce! ”, reče Maša zagrlivši mamu.

“Barem više nisam riba! ”, kaže Maša i krene doručkovati.

Petra Ugrin, 6. r.

Mentorica: Jasmina Beloč